

[Leif Hermann]

valget eller Retsudvalget, alt efter hvor meget justitsministeren har at gøre med den – men at den over for offentligheden klart tilkendegiver, at regeringen og miljøministeren har en ganske betydelig og afgørende interesse i at få sagen ud til en bred folkelig debat og få en tilbagemelding om, hvorvidt det flytter nogle sten i forholdet mellem befolkningen og de virksomheder, der er tale om.

Ministeren afviser efteruddannelsen under henvisning til, at der jo er tale om folkevalgte medlemmer, og at disse medlemmer formodes at repræsentere en eller anden form for folkelig opfattelse af problemet inden for det område, hvor de er valgt. Det går udvalgets forslag nu ikke på. Udvalgets forslag går på efteruddannelse af de ansatte i kommuner og amtskommuner, og jeg mener, at for så vidt angår forståelsen af de problemer, som både oplægget til hele diskussionen, nemlig publikationen »Er det farligt, hr. minister?«, og Risikoudvalget betoner, sammenholdt med konferencen i maj 1988 om de samme emner, spiller den folkelige bekymring for, hvad der kan ske, en lige så stor rolle i risikovurderingen som andre aspekter. Dette kan meget vel være et uddannelsesmæssigt problem, for i kommuner og amtskommuner drejer det sig jo hyppigt om folk med en teknisk eller administrativ uddannelse, som ikke har nogen særlige forudsætninger for at vurdere de psykologiske og sociologiske problemer, der ligger bag befolkningens angst for disse virksomheder.

Jeg skal så afslutningsvis – for jeg skal ikke forlænge debatten voldsomt – sige tak til Socialdemokratiets og Kristeligt Folkepartis ordførere for positive indlæg og sige til ordførerne for de borgerlige partier og Fremskridtspartiet, at jeg ikke er overrasket over, at man afviser det under henvisning til, at regeringen gør noget. Jeg kunne dog godt have ønsket mig en noget mere præcis vurdering af den folkelige bekymring, der er knyttet til risikovurderingen, i stedet for – sådan som Fremskridtspartiets ordfører gjorde det – nærmest at henvise den til at være udslag af almindeligt hysteri.

Jeg tror, det er afgørende og på tide, at man nu begynder at tage den folkelige bekymring på området langt mere alvorligt, end de borgerlige ordførere gjorde det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 56:

Forslag til folketingsbeslutning om reduktion af mængden af reklametryksager.

Af Glønborg (KRF) m.fl.
(Fremsat 31/1 90).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Kristeligt Folkepartis forslag sigter mod en halvering af mængden af reklametryksager, hovedsagelig gennem en række lovgivningsmæssige initiativer:

For det første afgiftsbelægning af masseomdelte reklametryksager; for det andet ændring af postloven, sådan at den enkelte postmodtager ved hjælp af særlig skiltning får mulighed for at frabede sig levering af reklametryksager; for det tredje påbud om særlig mærkning af adresserede forsendelser, der hovedsagelig indeholder ikkebestilt reklame, som det hedder, så postvæsenet kan undlade levering heraf, hvis postmodtageren ønsker det; og for det fjerde alment forbud mod at levere reklametryksager til postmodtagere, der gennem særlig mærkning frabeder sig dette. Det er de fire elementer i forslaget.

Lad mig først sige til Kristeligt Folkeparti, at regeringen er sympatisk indstillet over for en række af de motiver, der ligger til grund for forslaget, men at den konkrete udformning efter min opfattelse harmonerer mindre godt med